

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Варна, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Ст. Д. Анд.
като разгледа докладваното от Светослава Н. Колева Наказателно дело за
възобновяване № 20223000600012 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.420, ал. 2, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

Образувано е по искане, подадено от осъденото лице Н. П. Р., ЕГН
*****, за възобновяване на наказателното производство по НОХД №
773/2020г. на Районен съд – гр. Силистра и по ВНОХД № 156 /2021г. на
Окръжен съд Силистра. Искането се основава на чл.422, ал. 1, т. 5 от НПК, вр.
чл.348, ал.1, т.т.1-3 от НПК. Излагат се съображения за неизпълнение от съда
на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на
обстоятелствата по делото. Твърди се, че първоинстанционната присъда и
въззивното решение са постановени при допуснати съществени процесуални
нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК, изразяващи се в нарушение на
закона, довело до явна несправедливост на наложеното наказание. Сочи се
недоказаност на обвинението, липса на доказателства за авторство на
деянието и за неговата съставомерност. Изтъква се, че инстанциите по
същество не са изпълнили задължението си за обективно и всестранно
разследване за установяване на обективната истина, с което били нарушили
задълженията си по чл.13 и чл.14 НПК. Освен това са отхвърлили редица
доказателствени искания на защитата, с което отново била пропусната
възможността доказателствената маса по делото да бъде попълнена ; твърди
се неправилно приложение на материалния закон, тъй като двамата
полицейски служители не осъществявали служебни задължения на
инкриминираната дата, а свое лично решение да посетят осъденото лице Р., а
дори да се приеме, че е налице неизпълнение на дадено полицейско

разпореждане, то следва да се квалифицира като административно нарушение по смисъла на чл.257 от ЗМВР, а не като престъпление по чл.270 от НК; по отношение на престъплението по чл.131, ал.2, т.3, вр.чл.130, ал.1 от НК се твърди недоказаност на авторството на деянието; поддържа се искане за постановяване на съдебен акт, с който осъденото лице да бъде оправдано, а - в условията на евентуалност - за отмяна на постановения акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда или за намаляване на наложеното наказание.

В съдебно заседание пред ВАпС, защитникът на осъденото лице Н. П. Р. – адв. О.Б. от АК Русе, поддържа становището, застъпено в искането за възобновяване, като моли съда да го уважи. Развива същите съображения, изложени в сезирация документ – за допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон, несправедливост на наказанието. Иска се връщане на делото за ново разглеждане от втората инстанция.

Прокурорът от ВАпП изразява становище за неоснователност на искането за възобновяване и счита, че същото следва да бъде оставено без уважение.

Осъденото лице Н. П. Р., редовно уведомен за образуваното по негово искане производство пред ВАпС, не се явява и съответно не е изразил личното си становище.

Варненският апелативен съд, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Негов предмет е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК и съдържа доводи в подкрепа на заявеното на основание по чл.422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от НПК. Същото е направено в срока по чл.421, ал. 3 от НПК. Разгледано по съществото си, в контекста на очертаната в него аргументация, искането е неоснователно.

С присъда № 28 от 18.05.2021г., постановена по НОХД №773/2020г., Силистренският районен съд е признал подсъдимия Н. П. Р. за виновен в това, че на 25.02.2020г. в гр.Тутракан, обл.Силистра, около 16:30ч. на територията на „Индустириален парк-Тутракан“, на адрес „Ана Вентура“ №5а, противозаконно попречил на орган на властта - мл.инспектор Т.Ф., на длъжност полицаи в група „Охранителна полиция“ в РУ- Тутракан при ОД МВР-Силистра и на мл.инспектор И.В.И. на длъжност полицаи.водач на патрулен автомобил в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра да изпълнят задълженията си по опазване на обществения ред, съгласно дадените им правомощия по чл.64, ал.1, ал.2 и ал.4 от ЗМВР, като не е изпълнил дадените му устно разбираеми полицейски разпореждания, включително и да преустанови противоправното си поведение, поради което и на основание чл.270, ал.1 НК и чл.36 и чл.54 НК го е осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от три месеца.

Признал е подс.Н. П. Р. за виновен в това, че на същата дата и място

чрез удар със крак е причинил телесни увреждания, представляващи разстройство на здравето неопасно за живота на мл.инспектор Т.Ф., на длъжност полицаи в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра, поради което и на основание чл.131, ал.2, предл.4, т.3, вр. чл.130, ал.1 НК и чл.36 и чл.54 НК го е осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от една година.

Признал е подс.Н. П. Р. за невинен в това, на същата дата и място противозаконно да е повредил 2бр. пагони, тип тунел, част от форменото облекло на мл.инспектор Т.Ф., на длъжност полицаи в група „Охранителна полиция“ в РУ-Тутракан при ОД МВР- Силистра и на мл.инспектор И.В.И. на длъжност полицаи-водач на патрулен автомобил в група „Охранителна полиция“ в РУ- Тутракан при ОД МВР-Силистра, носени по ЗМВР, поради което и на основание чл.304 НПК го е оправдал за престъплението по чл.274а, ал.3 НК.

На основание чл.23, ал.1 НК съдът е определил едно общо наказание до размера на най-тежкото, а именно лишаване от свобода за срок от една година, изтърпяването на което на основание чл.66 от НК е отложил за срок от три години.

РС- Силистра се е произнесъл и по сторените по делото разноси, чието заплащане е било възложено на осъденото лице Н. П. Р..

С Решение № 45/26.11.2021г., постановено от състав на Окръжен съд Силистра по ВНОХД № 156/2021г., присъдата е била изцяло потвърдена.

Изложените в искането за възобновяване съображения сочат, че искателят се позовава на чл.422, ал.1, т.5 от НПК, аргументирайки претенцията си за наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 – 3 от НПК, предвидени в закона като основание за възобновяване чрез препращането в чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

В искането преобладават аргументи за необоснованост както на първоинстанционната присъда, така и на потвърдителното въззивно съдебно решение. В тази връзка е необходимо в принципен план да се отбележи, че необосноваността на съдебните актове не е самостоятелно касационно основание. В производството по възобновяване са приложими именно правилата за касационното производство /арг. от чл. 426 НПК/, съгл. които проверяващият съд не може да установява нови фактически положения и проверката относно правилното приложение на материалния закон се извършва на базата на установените от редовните съдебни инстанции факти и обстоятелства, стига при формирането на вътрешното убеждение на решаващите съдилища да не са били допуснати процесуални нарушения. Преценките относно достоверността, достатъчността на събраните доказателства и способността им или тяхната невъзможност да подкрепят и да обосноват обвинението представляват аспект на вътрешното убеждение и също не подлежат на касационен контрол, стига при формирането им да са били спазени изискванията за извършване на комплексна, обективна и обоснована оценка на всички, събрани по делото, доказателства и в присъдата, респ. във въззивното съдебно решение да са били изложени

убедителни аргументи за причините, поради които едни от доказателствените източници се третираат като достоверни, а други - не и ако тази преценка съответства на действителната доказателствена стойност на тези източници. В този смисъл е и трайната практика на ВКС на РБ, напр. Решение № 20 от 21.01.2009 г. на ВКС по н. д. № 608/2008 г., III н. о. Решение № 21 от 11.02.2013 г. на ВКС по н. д. № 2309/2013 г., III н. о., Решение № 23 от 25.02.2015 г. на ВКС по н. д. № 1759/2014 г., III н. о. и др. Настоящата инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на съда по същество. Подлежи на проверка само правилността на подхода при формиране на вътрешното убеждение във връзка с оценката на доказателствата и при изпълнение на задълженията за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото.

Доводът за неправилно приложение на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1, т.2 НПК, се свежда до твърденията, че инстанциите по същество са нарушили задълженията си по изясняване на обективната истина по делото. Тъй като посоченото обстоятелство представлява отменително основание от категорията на абсолютните такива по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1 вр. ал. 1, т. 1 НПК, ВАпС счита, че трябва да се занимае първо с него. Прочитът на материалите по делата на РС и ОС Силистра не установява наличие на претендираното нарушение. Напротив – осъденото лице е участвало лично в съдебните производства, като е разполагало с възможността както да изложи своята позиция, така и да участва в събирането на всички доказателства, включително и при разпита на тримата полицейски служители - свидетелите И.В.И., Т.Т.Ф. и Г.Д.Г., извършили полицейската проверка на работното място на осъденото лице. Доказателствените искания на защитата пред инстанциите по същество са се изчерпали с искане за допускане до разпит като свидетел майката на осъденото лице – Н.Н.Д. и то е било уважено от РС Силистра.

По настоящото дело вътрешното убеждение на инстанциите по същество е формирано при условията на непосредственост, след като са събрани и проверени при условията на чл. 314 и чл.315 НПК всички възможни и необходими доказателства за обективното, всестранно и пълно изясняване механизма на инкриминираното деяние. Данните от доказателствените средства са оценявани в съответствие с тяхното действително съдържание. В тази насока, направеното възражение е неоснователно. При това положение, вътрешното убеждение на съда не може да бъде предмет на самостоятелна проверка, защото е формирано в съответствие с основните изисквания на процесуалния закон, включително и на чл. чл. 13, 14, 18, 107, ал. 3 НПК. В мотивите на първата инстанция, и във въззивното решение, в съответствие с изискванията на чл. 339, ал. 2 НПК, съдилищата по същество са посочили, че в основата на своите изводи по фактите те са поставили писмените и гласните доказателства и доказателствени средства, за сметка на обясненията на подсъдимите Р.. Макар мотивите към първоинстанционната присъда да страдат от известна доза

липса на доказателствен анализ, този недостатък е бил отстранен от въззивния съд, който е подложил на внимателен анализ обясненията на осъденото лице, съпоставил ги е с показанията на свидетелите-очевидци на инцидента (не само с тези на полицейските служители, но и на свидетелите С., М., М., Ч., Ч., Ч. и Ч..

В решението на инстанциите по същество да дадат вяра именно на тези свидетели няма нищо нелогично, тъй като това са лицата, възприели пряко и непосредствено събитията, вкл. и тяхната предистория.

Осъденото лице Р. се е възползвало от правото си да дава обяснения. Съдилищата по същество са изложили убедителни аргументи защо не са дали пълна вяра на заявеното от него –че е бил отклонен от работния процес от тримата полицейски служители, че е бил брутално бит и отвлечен. От една страна, тези обяснения не кореспондират с установената чрез гласни и писмени доказателства и доказателствени средства фактическа обстановка, а от друга те са израз на неизменното право на защита на всяко подсъдимо лице. За разлика от защитата, и тази инстанция не съзира в кориците на делото каквито и да било други преки доказателствени източници, които да опровергават писмените доказателства по делото и заявеното от свидетелите И., Ф. и Г., че на 25.02.2020 г. са изпълнявали служебните си задължения като полицаи в група „Охранителна полиция“ към РУ-Тутракан при ОД МВР-Силистра и в това си качество те са осъществили контакт с осъденото лице на работното му място. Това им качество от своя страна обуславя особената защита, призната от чл.5 от ЗМВР: „Служителите на МВР при изпълнение на служебните си задължения са физически неприкосновени и се ползват с особената закрила на закона“. От това тяхно качество произтича и тяхната компетентност да издават устни разпореждания (арг.чл.64, ал.1 и ал.2 ЗМВР) и съответно задължението на гражданите за изпълнение на тези разпореждания.

В конкретния случай разпореждането е издадено от компетентен полицейски орган след извършена проверка по сигнал от 25.02.2020 г. на св.М., възложена им от ОДЧ при РУ-Тутракан. След извършената проверка и снети обяснения от заявителя и при опита на полицейския орган да свали обяснения от осъденото лице и неговия отказ да стори това, са възникнали предпоставките по чл.66 от Закона за министерството на вътрешните работи. Затова и в рамките на правомощията си по чл.64, ал.2 ЗМВР св. И. издал инкриминираното разпореждане, което не просто било игнорирано от осъденото лице, а било съпроводено с арогантно поведение и физическа съпротива- въпреки, че св.Ф. му се представил и обяснил повода за срещата им, осъденото лице отговорил остро те да мълчат и да го слушат него; от работните си дрехи извадил някакви листи и упрекнал полицаите, че не работят по подадени от него сигнали, а се занимават с глупости; полицейските служители обяснили, че имат конкретна задача и не работят по неговите жалби. Св.Ф. настоятелно се опитал да изиска от него необходимите сведения, но осъденото лице заявило, че няма намерения да се занимава с тях

и демонстративно напуснало мястото на проверката. Той бил предупреден, че ще бъде задържан за неизпълнение на полицейско разпореждане. Св.И. му наредил да спре на място, за да си свършат работата, наредил му да постави ръцете си на гърба, за да му бъдат поставени белезници; тогава осъденото лице побягнало към вътрешността на двора.

Когато бил застигнат от полицейските служители, осъденото лице се хванал с две ръце за гредите на покрива на паркиран автомобил. Свидетелите Ф. и И. отново наредили на подсъдимия да си постави ръцете на гърба, но понеже не последвала такава реакция го предупредили, че ще бъде използвана физическа сила. След това двамата полицейски служители го хванали за ръцете и със сила го отделили от гредите на автомобила. Осъденото лице всячески се съпротивлявал на опитите на полицаите да му сложат белезници. Св.И. с подсечка успял да наруши равновесието на осъденото лице, който при падането си се хванал да униформите им и ги скъсал (на земята паднали пагони, нагръден знак, химикалки и монети). И тримата борещи се паднали на земята, като св.И. го държал за едната ръка, а св.Ф. се опитал посредством ключ да обърне Р., за да му поставят белезници. Осъденото лице, докато бил по лице на земята, яростно ритал, като един от ритниците му попаднал в пръстите на лявата ръка на св.Ф.. Той извикал от болка и се отдръпнал назад, като от пръстите му потекла кръв.

Като видял това, св.И. нанесъл няколко фиксиращи удара в лицето на осъденото лице с юмрук, като същевременно му нареждал да престане да се съпротивлява. След около 15-20 минутна борба, ос.л.Р. най-накрая се подчинил и пол.служители успели да му поставят белезници и да го вкарат в патрулния автомобил.

Тук следва да се посочи в отговор на оплакванията на защитата, че полицейските органи имат функции не само по разследване на престъпления, но и такива по тяхното предотвратяване, пресичане и разкриване (чл.61 и чл.67 ЗМВР). При изпълнение на тези си функции полицейските органи разполагат с оперативна самостоятелност и не се нуждаят от възлагане на всяко конкретно действие. В този смисъл преценката им да посетят осъденото лице на работното му място още същия ден не противоречи на закона, нито пък може да се разглежда като необоснована намеса в правото на личен живот на осъденото лице, тъй като то е било поканено да се яви на портала на предприятието, като е било уведомено от св.Ч. (охрана на портала), че поводът е полицейска проверка. Осъденото лице е разполагало с възможността да отложи тази среща след изтичане на работното му време, но не е сторило това, а се е явило доброволно и при ясно съзнание за качеството на лицата, които го очакват.

При тази фактология и интензитета на оказаната от ос.л.Р. съпротива не може да бъде споделено виждането на защитата, че се касае за адм.нарушение по чл.257 ЗМВР. Това е така, защото осъденото лице с активни действия е възпрепятствал осъществяването на правомощията на полицейските

служители, регламентирани в чл.61 и чл.67 ЗМВР. Не може да бъде споделено оплакването, че съгласно съществуващата съдебна практика действията на ос.лице Р. не са съставомерни, а представляват административно нарушение и следва да бъдат наказани по административен ред. Защитата всъщност се позовава на Решение № 254 от 12.03.2018 г. на ВКС по н. д. № 923/2017 г., II н. о., НК, в което се прави ясно разграничение между престъплението по чл.270 от НК и адм.нарушение, било то по ЗМВР или по ЗДвП. Принципно е правилно виждането на защитата, че не е достатъчен факта на отказ да се изпълни определено разпореждане. ВКС изяснява, че законовият израз "пречи" предполага във всички случаи някакво обективно поведение от страна на дееца с различен интензитет, което обуславя по-високата обществена опасност на деянието, съставляващо престъпление, в сравнение с кореспондиращото му административно нарушение. В конкретния случай поведението на ос.лице Р. отговаря на тези критерии и разкрива по-висока обществена опасност, тъй като то не се е изчерпило с прост отказ да се подчини на полицейско разпореждане, а е било съпроводено с опит за бягство, физическа съпротива и повреждане на полицейски униформи, нанасяне на телесни увреждания.

Затова и решаващите съдилища правилно и обосновано са приели от правна страна, че осъденото лице е осъществило от обективна и субективна страна в условията на реална съвкупност състави на престъпления по смисъла на чл.270, ал. 1 и чл.131, ал.2, пр."четвърто", т.3, вр. чл.130 ал.1 от НК. Решаващите инстанции са изложили ясни и подробни мотивите относно възприетата материално-правна квалификация.

По отношение на осъждането по чл.131, ал.2 от НК:

Молителят и по отношение на този пункт излага доводи за недоказаност на обвинението, които по изложените вече съображения, не могат да бъдат споделени. Това оплакване е стояло на вниманието и на въззивната инстанция и тя мотивирано го е отхвърлила – позиция, която се споделя и от настоящия състав. Нещо повече, ОС Силистра е прецизирал и формата на вината, при която осъденото лице е действало при нанасянето на съставомерните увреждания – евентуален умисъл, излагайки законосъобразни и доказателствено подкрепени аргументи. Затова и оплакванията за субективна несъставомерност на деянието по чл.131, ал.2, вр.чл.130, ал.1 от НК са неоснователни. Безспорно основната цел на поваленото по лице на земята осъдено лице, ритайки яростно, е била да попречи на поставянето на белезници, но същевременно той ясно е осъзнавал, че в обсега на тези ритници попадат полицейските служители и тяхното евентуално нараняване е било приемлива перспектива за ос.лице.

В обобщение - Първоинстанционният съд в мотивите си в достатъчна степен е обсъдил всички събрани доказателства и направените възражения по съставомерността на стореното от Р. и в тази връзка е изложил убедителни, логични и законосъобразни съображения в подкрепа на извода за виновността

му, които се споделят и от настоящата инстанция по реда на извънредното производство. Посочено е какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение.

Затова основателно и втората инстанция е стигнала до еднакъв извод с първоинстанционния съд по фактологията на престъпната дейност, при събрани по установения процесуален ред доказателствени материали, направила е собствен анализ на доказателствата и е коригирала част от правните изводи на първата инстанция.

Варненският апелативен съд изцяло споделя изводите относно обосноваването и правилността на постановената осъдителна присъда по отношение на молителя Р.. Изложените от въззивната инстанция доводи в тази насока представляват подробен и изчерпателен анализ на всички събрани доказателства и същевременно излагат ясни правни съображения по всяко от възраженията на защитата, поддържани и в настоящото извънредно производство.

По отношение на оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание:

Решаващите съдилища не са допуснали нарушение на закона и справедливостта при индивидуализацията на наказанията, което да е довело до явна несправедливост на същото по смисъла на [чл.348, ал.1, т.3 от НПК](#). Първоинстанционният съд е приел, че следва да наложи на осъденото лице Р. минималните предвидени в санкцията на чл.270, ал.1 и чл.131, ал.2, т.3 от НК наказания "Лишаване от свобода". Първата инстанция е оценила всички аспекти на деянието и личността на осъденото лице, включително и изтъкнатите от защитата добри характеристични данни. Въззивният съд се е солидаризирал с тези изводи и не е намерил основания за интервениране в наказанията. Същата е позицията и на състава на Варненския апелативен съд, които не приема тезата, поддържана от защитата за превес на смекчаващите обстоятелства по делото. На първо място трудно би могло да се обсъжда самопризнание, тъй като по същество осъденото лице нито в един момент не е заявил осъзнаване на противоправността на стореното от него. На следващо място добрите характеристични данни, на които се позовава защитата, са безспорен факт, които обаче няма изключителен характер, доколкото добросъвестното полагане на труд е дължимо и очаквано поведение на всеки български гражданин. Решаващите инстанции са придали адекватна правна оценка на тези обстоятелства и са отмерили справедливи наказания. В този смисъл не е налице явна несправедливост на наложеното наказание.

Затова искането за възобновяване на производството по делото не може да бъде уважено на поддържаните с него основания.

Водим от горното Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице **Н. П. Р.**, за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 773/2020г. на Районен съд – гр. Силистра и по ВНОХД № 156/2021г. на Окръжен съд Силистра.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____